

เรื่องที่ยากเล่าให้พ่อฟัง

จากเมืองลุ่มทุ่งสู่อยุธยา

ดินแดนแห่งอารยธรรมของไทย

คำนำ

เรื่องเล่า “จากเมืองลุ่มทุ่งสู่อยุธยา” ดินแดนแห่งอารยธรรมของไทย เป็นการเล่าเรื่องราวความประทับใจที่ได้รับจากประสบการณ์ตรงของฉัน และคณะทีมงาน รวม ๑๐ ชีวิต ที่ได้รับโอกาสจากผู้บริหารในการเดินทางไปศึกษาแหล่งเรียนรู้การดำเนินชีวิตบนความพอเพียง โดยเน้นการศึกษาทางด้านภูมิปัญญาวัฒนธรรม และด้านภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร ให้มีความรู้ความเข้าใจ เข้าถึงและนำมาพัฒนาองค์กร ให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ครบเครื่องเรื่องพอเพียง

ขอบคุณผู้บริหาร ขอบคุณคณะทีมงาน และขอบคุณทุกกำลังใจ ที่หลังไหลมาเหมือนสายโลหิตหล่อเลี้ยงร่างกายให้เจริญเติบโต ทั้งทางกาย วาจา และใจ จนสามารถเรียบเรียงถ้อยคำเป็นเรื่องราวที่ยากเล่าให้พ่อฟัง ดังปรากฏต่อสายตาของผู้สนใจทุกท่าน

สุณีรัตน์ สุวรรณสะอาด

เกริ่นนำ

นับเป็นช่วงชีวิตที่ดีที่สุดอีกช่วงหนึ่ง ถึงแม้จะเป็นเพียงระยะเวลาสั้น ๆ ที่ฉันได้รับโอกาสโดยไม่คาดคิดมาก่อน นั่นคือ การทำหน้าที่หัวหน้าคณะเดินทางจากจังหวัดพัทลุง มุ่งสู่จังหวัดภาคกลาง เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อตอนสายของวันอาทิตย์ที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ ณ โรงเรียนบ้านเกาะเสือ น้องวิเชียรเดินมาบอกว่า “ป๊าๆๆ ท่านผอ.เรียกให้ไปพบ” ทันทีที่ได้ยินก็เดินตรงไปโดยเหมือนถูกดูดจากแรงแม่เหล็ก เมื่อไปถึงท่านเขต นั่งอยู่ที่ศาลากับน้องธนวรรณ และน้องรัฐจวน แล้วท่านเรียกให้ไปนั่งใกล้ท่าน แล้วท่านก็บอกแบบธรรมดามาก ให้ป๊าไปคัดเลือกบุคคลเดินทางไปดูงานอยุธยาและร่วมงานบุญ ประมาณ ๑๐ คน โดยต้องมีน้องวิเชียรและน้องรัฐจวน นอกนั้นใครก็ได้ที่อุทิศเวลาและทำงานหนักมาตลอด ฉันนั่งแบบ งงๆ คิดๆ สมองสับสนว่าเป็นไปได้อย่างไร แล้วฉันต้องทำอะไรบ้าง ฉันบอกตรงๆว่าเคยทำงานที่เดียวกับท่านมาก่อน แต่ไม่เคยพูดไม่เคยรู้จักท่านเป็นการส่วนตัว เพิ่งมาสัมผัสกันครั้งแรก ณ ที่พัทลุง เขต ๒ แห่งนี้ ท่านเขตคนนี้ มีปฏิภาณไหวพริบที่เป็นเลิศ เป็นบุคคลมีความเป็นอัจฉริยะสูงยิ่ง จนทุกคนตามความคิดท่านไม่ทัน ที่สำคัญเป็นคนติดดินมาก ๆ ใครได้สัมผัสแล้วจะรักท่านเต็มหัวใจเหมือนฉันคนนี้

ฉันเป็นลูกหลานของคนเมืองลุง บรรพบุรุษของฉันเป็นพัทลุงแท้แต่กำเนิด ฉันลืมหืมตาโลก แล้วเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่จากครอบครัวชาวบ้านธรรมดาทำนาทำสวน จนบัดนี้กลายเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์แบบทั้งทางกายและใจ ฉันจึงเป็นผู้ใหญ่ใจดี จนทุกคนเรียกขานฉันว่าป๊า ฉันเริ่มเล่าเรียนหนังสือตั้งแต่ชั้นประถม จบมัธยมปลายที่สตรีพัทลุง แล้วไปศึกษาต่อสายอาชีพที่เมืองสงขลาเพียงปีครึ่ง ก็ออกหางานทำสอบบรรจุได้ในหน้าที่ราชการ ทั้งครูและพลเรือน แต่เลือกทำงานที่บ้านเกิดเพื่อทดแทนบุญคุณแผ่นดิน นับว่าเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลอย่างหาที่สุดมิได้ เป็นข้าพระบาทในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ชีวิตครอบครัวและชีวิตการทำงานก็วนเวียนอยู่ในพัทลุงเกือบครึ่งก่อนชีวิต ฉันจึงได้เรียนรู้การดำเนินชีวิตของคนเมืองลุง ไปพร้อมๆกับการเรียนรู้การเปลี่ยนไปของสังคม จนกลายเป็นหมู่บ้านโลก

ในวันนี้ ฉันภูมิใจอย่างยิ่ง ที่ได้รับโอกาสและเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายภารกิจจากท่านเขตให้ดำเนินการเป็นหัวหน้าคณะทีมงานไปศึกษาดูงานแหล่งเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง ณ จังหวัดภาค

กลาง ได้แก่ กรุงเทพฯ ฯ และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ระหว่างวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ รวม ๓ วัน ๒ คืน จึงขอเป็นตัวแทนคณะดังกล่าว เล่าเรื่องการเดินทางจากพัทลุงสู่พระนครศรีอยุธยา ดินแดนแหล่งประวัติศาสตร์และการอนุรักษ์อารยธรรมดั้งเดิม รวมถึงวิถีชีวิตความพอเพียงของคนไทยในอดีตได้อย่างครบเครื่องเรื่องความเป็นไทยตลอดมา

การคัดเลือกผู้ร่วมเดินทาง ได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากพี่ๆ น้องๆ ในสำนักงาน น้องจิต ธนวรรณ เปี่ยมสิริโรจน์ นักวิชาการตรวจสอบภายใน รวมถึงทุกกลุ่มทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้อำนวยการกลุ่ม สมาชิกทีมงานทุกท่านร่วมกันดำเนินการอย่างโปร่งใสตรงไปตรงมา เพื่อพิจารณาให้ได้มาซึ่งสมาชิก ประกอบด้วย เลขานุการท่านผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ จำนวน ๒ คน ได้แก่ นางชลธิชา ปล้องบรรจงศึกษานิเทศก์ นางธัญสินี สุกแป้น นักจัดการงานทั่วไป เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี ๖๐ พรรษา จำนวน ๒ คน ได้แก่ นายวิเชียร พรหมสุทธิ ยาม นางรัฐจวน ทองนอก นักการภารโรง สมาชิกซึ่งเป็นตัวแทนจากกลุ่ม จำนวน ๗ กลุ่มๆ ละ

๑ คน กลุ่มอำนวยการ นางสาว ปัทมา อัดตะ กลุ่มบริหารงานการเงินและสินทรัพย์ นางโสภิษฐ์ อินทรักษา กลุ่มบริหารงานบุคคล นางเกศินี วิทยาธิรัฐ หน่วยตรวจสอบภายใน นางธนวรรณ เปี่ยมสิริโรจน์ กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษานางนพพร จีระพันธ์ กลุ่มส่งเสริมการจัดการศึกษา นางประครอง รัตนยอศรี และเจ้าของโครงการผู้ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าคณะเดินทางในครั้งนี้ ฉันเอง นางสุณิรัตน์ สุวรรณสะอาด นักจัดการงานทั่วไป สำหรับจะสังกัดกลุ่มไหนนั้น ฉันก็ยังสับสนอยู่ไม่น้อย เพราะว่าตั้งแต่วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นมา ก.ค.ศ.อนุมัติกรอบอัตรากำลังเรียบร้อยแล้ว ชื่อฉันอยู่ในกลุ่มส่งเสริมการจัดการศึกษา รับเงินเดือนจากเลขอัตราตำแหน่งจากกลุ่มดังกล่าว แต่การปฏิบัติหน้าที่ราชการ นั่งอยู่ที่เดิมคือกลุ่มอำนวยการ ท่านผู้อำนวยการแจ้งแบบไม่เป็นทางการว่า ตัวอยู่ที่ไหนไม่สำคัญ ไม่ว่าจะนั่งอยู่ตรงจุดไหนก็ทำงานได้ทั้งนั้น เพราะว่าเราทำงานแบบบูรณาการ ทุกคนมีส่วนร่วมและมีการทำงานเป็นทีม แต่ทั้งนี้ไม่ทิ้งโครงสร้างที่กำหนดไว้ ดังนั้นฉันจึงเรียนรู้ เข้าใจแล้วว่าฉันเป็นคนของกลุ่มส่งเสริมการจัดการศึกษาทั้งตัวและหัวใจ แต่นั่งปฏิบัติงานที่กลุ่มอำนวยการโดยปฏิบัติงานแบบบูรณาการ กล่าวมาเสียดยาวเพื่อความเข้าใจตรงกัน เมื่อรวม

สมาชิกของชาวพัทลุง เขต ๒ ทั้งโครงการ ๑๒ คน เป็นเพศชายเพียงคนเดียว นอกนั้นเพศหญิงทั้งหมด มีการแบ่งหน้าที่การเดินทางออกเป็น ๒ ชุด ชุดแรกคือเลขานุการผู้อำนวยการ จำนวน ๒ คน ต้องเดินทางพร้อมผู้อำนวยการ ส่วนชุดที่ ๒ เดินทางพร้อมกันจำนวน ๑๐ คน มีฉันเป็นหัวหน้าคณะทีมเดินทาง ได้มีการนัดรวมพล เรียกว่า คนพัทลุง ๒ พอเพียง ณ ห้องหม่อมจ้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ เพื่อเดินทางไปศึกษาดูงานแหล่งเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงตามเส้นทางกำหนดการ ที่ได้วางแผนเอาไว้

พาหนะเดินทางทั้งไปและกลับ ทางอากาศ โดยสายการบิน ThaiLion Airline จากท่าอากาศยานหาดใหญ่ จังหวัดสงขลามุ่งหน้าสู่ท่าอากาศยานดอนเมือง กรุงเทพฯ และภาคพื้นดิน เดินทางโดยรถยนต์ส่วนบุคคลจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ ถึงท่าอากาศยานหาดใหญ่ และเช่าเหมารถยนต์ส่วนบุคคลจากท่าอากาศยานดอนเมือง ไปยังแหล่งเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงตามกำหนดการเดินทาง สำหรับค่าใช้จ่ายในการเดินทางได้รับความอนุเคราะห์จากท่านผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ อนุมัติให้ไปราชการและสามารถ

เบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการได้ตามรายการที่จ่ายจริง ชาวคณะทีมงานผู้เดินทางทุกท่าน ใคร่กราบคารวะในกุศลจิตของท่านไว้ ณ โอกาสนี้

การเตรียมการก่อนเดินทาง ในการจัดซื้อตั๋วเครื่องบินได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก นางสาวจรรยา หนูแดง ผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานการเงินและสินทรัพย์ ที่ดำเนินการจัดซื้อและจ่ายเงินสำรองไปก่อน การขอใช้รถยนต์ส่วนบุคคลและการเช่าเหมารถยนต์ ฉันดำเนินการเอง โดยได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาอย่างถูกต้องตามระเบียบ การเช่าเหมารถยนต์(รถตู้) เจ้าหน้าที่โรงแรม แอร์พอร์ตสวิต ดอนเมือง เป็นผู้ติดต่อให้ ในราคาเช่าวันละ ๑,๘๐๐ บาท ไม่รวมค่าน้ำมันเชื้อเพลิง เจ้าของรถฉันเรียกเขาว่า “บังดุล” สำหรับโรงแรมที่พัก ได้ประสานติดต่อจองที่พักทางโทรศัพท์ ที่พักในกรุงเทพมหานคร ๑ คืน คือ โรงแรมแอร์พอร์ตสวิต ดอนเมือง และพักที่อยุธยา ๑ คืน คือโรงแรมอยุธยาเรอร์ไซด์ จึงขอขอบคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้

พฤติกรรมกลุ่มตลอดระยะเวลาเดินทาง พวกเราทุกคน มีความรู้สึกสามัคคี ให้เกียรติซึ่งกันและกัน มีการเรียนรู้ร่วมกัน

แสดงความคิดเห็นแล้วลงมติด่วนร่วมกัน ผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้นำที่ดีในขณะเดียวกันก็เป็นผู้ตามที่ยอดเยี่ยม พฤติกรรมดี ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นได้ต้องขอบคุณ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ ภายใต้การขับเคลื่อนประสิทธิภาพการบริหารจัดการสู่การปฏิบัติของ ดร.อนงค์ เขาวนงกิจ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ ใช้หลักการในการบริหารแบบ ๓ พ. ได้แก่ พัฒนาบุคลากร พัฒนาระบบ และพัฒนางาน แล้วใช้วงจร PDCA ของเดมมิง ในการดำเนินการติดตามผลการดำเนินงานทุกขั้นตอน อีกทั้งนำหลักพุทธศาสนา มาเทียบเคียงในการปฏิบัติงาน คือหลักอริยสัจสี่ ได้แก่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

อนึ่ง ในการพัฒนาคน มุ่งเน้นหลักการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติ Action Learning นำภูมิปัญญา วัฒนธรรมท้องถิ่น มาก่อให้เกิดความรู้ในหลายรูปแบบ แล้วบูรณาการด้วยการนำเอาภาษาอังกฤษ มาใช้ในการติดต่อสื่อสาร ทั้งนี้ เพื่อรองรับในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ปี ๒๕๕๘

ประกอบกับ โอกาสอันเป็นมหามงคล ปี ๒๕๕๘ เป็นปีที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จะทรงมีพระชนมายุครบ ๖๐ พรรษา ในวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๘ ด้วย

สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่พระองค์ทรงมีพระเมตตากรุณาต่อการศึกษาไทย ด้วยการส่งเสริมให้เด็กเยาวชนมีความรู้ และการพัฒนาเด็กให้มีร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ มีความพร้อมในการเรียนรู้ และทักษะทั้งทางด้านวิชาการและอาชีพ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ ได้ตระหนักและเล็งเห็นความสำคัญของโอกาสดังกล่าว จึงร่วมเฉลิมพระเกียรติ ด้วยการจัดตั้ง “ศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ๖๐ พรรษา”

เพื่อเป็นการพัฒนาต่อยอดความรู้ด้านภูมิปัญญาอย่างหลากหลายและให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ จึงจัดโครงการศึกษาดูงานแหล่งเรียนรู้ด้านภูมิปัญญา วัฒนธรรมและภาษา ประกอบด้วย กิจกรรมการพัฒนา เพื่อยกระดับจิตใจ และศึกษาแหล่งเรียนรู้ ด้านภูมิปัญญา วัฒนธรรมท้องถิ่น และเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในการติดต่อสื่อสารเพื่อรองรับการเข้าสู่อาเซียน ณ จังหวัดภาคกลาง ได้แก่ กรุงเทพมหานคร และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยมีเป้าหมายเพื่อศึกษาดูงานแหล่งเรียนรู้ในกรุงเทพมหานคร เรียนรู้การติดต่อสื่อสารด้านภาษาอังกฤษ เริ่มตั้งแต่ ท่าอากาศยานดอนเมือง เทียวชมแหล่ง

อารยธรรมนำสมัยยุคไอเทค ห้างเซ็นทรัลลาดพร้าว กราบนมัสการ พระแก้วมรกต ณ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม ร่วมลงนามถวายพระพร พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณ ศาลาศิริราช ๑๐๐ ปี โรงพยาบาล ศิริราช ก่อนไปศึกษาแหล่งเรียนรู้ด้านเศรษฐกิจพอเพียงจังหวัด พระนครศรีอยุธยา ได้เดินทางไปร่วมงานบุญ การทอดกฐิน พระราชทานสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ณ วัดบรมวงศ์อิศรวรารามวรวิหาร ตั้งอยู่อำเภอเมืองอยุธยา เมื่อร่วม อนุโมทนาบุญเรียบร้อยแล้ว เดินทางไปศึกษาแหล่งเรียนรู้ บ้านผลิต เครื่องดนตรีไทย ศูนย์ศิลปาชีพบางไทร พระราชวังบางปะอิน ตลาดโก้งโค้ง ดูการแสดงการคืนความสุขให้ชาวอยุธยาในภาค กลางคืน ณ ศาลากลางหลังเก่า กราบนมัสการพระคู่บ้านคู่เมือง ณ วัดพนัญเชิง วัดมหาธาตุ นั่งรถชมเมืองเก่า และแหล่งอารยธรรม ทางด้านประวัติศาสตร์ชาติไทย ชมการแสดงของช่างแสนรู้ เทียวชม การดำเนินชีวิตของชาวตลาดน้ำอโยธยาและชิมรสชาติอาหารพื้นเมือง โรตีสายไหม ที่ขึ้นชื่อของชาวอยุธยา

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จึงเป็นที่มาของ ความดีที่อยาก เล่า ซึ่งเป็นเรื่องราวของคณะทีมงานที่เดินทางไปสู่ดินแดนอโยธยา ใน การศึกษาเรียนรู้แหล่งเศรษฐกิจพอเพียง และแหล่งอารยธรรมอย่าง

หลากหลาย รวมถึงศึกษาเรียนรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่น แล้ว นำมาร้อยเรียงเป็นเรื่องราว ตามที่ได้เห็น ได้ยิน และได้ฟังมา ซึ่ง ท่านเขตได้สอนให้ฉันและเพื่อนๆในสำนักงานเรียกว่า หัวใจนักปราชญ์ สุ จิ ปุ ลิ เพื่อนำเสนอให้ท่านผู้เป็นนักอ่านทั้งหลาย ได้สัมผัส ณ บัดนี้

ท่าอากาศยานหาดใหญ่

ศาลา โรงเรียนบ้านเกาะเสือ

“จากเมืองลุ่มทุ่งสู่อยุธยา”

ดินแดนแห่งอารยธรรมของไทย

การเดินทางเริ่มขึ้น เมื่อเช้าตรู่ของวันพฤหัสบดีที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ เวลา ๐๗.๓๐ น คณะผู้เดินทางทุกท่านพร้อมกัน ณ ห้องหม่อมจ้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ ก่อนออกเดินทาง พวกเราไม่ลืมที่จะไปกราบขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นศูนย์รวมแหล่งยึดเหนี่ยวจิตใจของคนพัทลุง เขต ๒ ได้แก่ ศาลพระภูมิเจ้าที่ ศาลตาศาลยาย กราบขอพรจากทวดทองคง ทวดคลองขุด เพื่อเป็นสิริมงคลให้การเดินทางไปและกลับ ให้ประสบแต่

ความสุข ความเจริญ ปราศจากปัญหาอุปสรรค มีความปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ในทุกประการ เมื่อขอพรเสร็จ ระหว่างเดินทางกลับจากศาลพระภูมิ สมาชิกคนหนึ่ง หน้าตาดี ดูโอชะ เป็นสาวสวยสดใส น่ารักมากมาย ยื่นสิ่งของให้ฉันดูมีลักษณะวงรีสีส้มมีสายด้วย พร้อมบอกแบบมั่นใจมากกว่า นี่คือเครื่องกันหุ้อื้อ ฉันก็ถามว่าได้แต่ใดมา ได้รับคำตอบว่า “มีผู้ใจดีให้มา คือ...ไปเล่าให้เขาฟังว่า ...จะขึ้นเครื่องบินครั้งแรก กลัวว่าจะเจ็บหู เขาจึงให้เครื่องกันหุ้อื้อมา” ถ้าไม่บอกไม่รู้นะ ว่ายังมีอะไรอีกหลายอย่าง ที่มองจากภายนอกแบบผิวเผิน ไม่สามารถล่วงรู้ได้ทุกเรื่อง

เวลา ๐๘.๐๐ น. คณะทีมงานผู้ร่วมเดินทาง แบบดาวล้อมเดือน ผู้ชาย ๑ ผู้หญิง ๙ รวมทั้งหมด ๑๐ คน พาหนะเดินทางรถยนต์ราชการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ โดยมีนายกิตติวัฒน์ หนูโສ๊ะ ทำหน้าที่พนักงานขับรถยนต์ราชการ หมายเลขทะเบียน พัทลุง นข ๘๙๒ ออกจากเขต ๒ มุ่งสู่ท่าอากาศยานหาดใหญ่ หรือที่เรียกกันติดปากว่า สนามบินหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ใช้ระยะเวลาการเดินทาง เพียง ๕๐ นาทีก็ถึงแล้ว ก่อนเข้าสนามบิน ก็จะมีการตรวจสอบรถทุกคัน เพื่อความปลอดภัยของสนามบิน รถยนต์ของพวกเราก็ดำเนินตรวจสอบเหมือนรถคันอื่น ๆ

เมื่อเจ้าหน้าที่ของสนามบินได้ทำการเปิดประตูรถตู้ แต่ทันทีที่ประตูรถถูกเปิดออกได้มีเสียงสมาชิกคนหนึ่งซึ่งนั่งใกล้ประตูรถ (คน.นพพร) ยิ้มพร้อมโบกมือแล้ว เปล่งเสียงดัง ๆ ออกมาว่า มีแต่สาวสวยทั้งนั้น ปรากฏว่าไม่ทันได้พูดต่อ ประตูรถถูกปิดดังปัง พวกเราก็หัวเราะชอบใจ เพราะว่าเราเป็นสาวสวยจริงๆ เจ้าหน้าที่ป้อมยามสนามบินตกตะลึงในความงดงาม แบบงงๆ จึงไม่อยากจะมองนานๆ และไม่ยอมพูดด้วย

เมื่อเข้าสู่อาคารผู้โดยสาร สมาชิกทุกคนก็พาสัมภาระของตนเองไปด้านตรวจพร้อมกับเดินผ่านประตูเครื่องตรวจสอบอาวุธ พอผู้ชายเดินผ่าน(วิเชียร) ก็มีเสียงดังตืด ๆ เกิดขึ้น เจ้าหน้าที่สนามบิน (ผู้ชาย) ก็เรียกให้ไปตรวจอีกครั้ง ด้วยความเป็นผู้นำและเตรียมพร้อมตลอดเวลา น้องชายของเราก็ลอกเสื้อขึ้นทันที แสดงให้เห็นถึงความโปรงใส ตรวจสอบได้ จนพี่สาว(เกศินี) ต้องเข้าไปบอกว่า “น้องแก้วไม่ต้องถอดเสื้อนะ พอแล้ว” เพิ่งมาทราบภายหลังว่า น้องชายของเราพกเครื่องรางไปด้วย คือ “ผาน ของท่านวัดทุ่งนารี” เมื่อทุกคนผ่านการตรวจเรียบร้อยแล้วก็เดินไปยังเคาร์เตอร์ของสายการบินไทยไลอ้อนแอร์ไลน์ เพื่อทำการเช็คอิน ฉันบอกว่าทุกคนต้องทำการเช็คอินด้วยตนเองโดยไม่พูดอะไรต่อทั้งสิ้น พบว่าทุกคนมีการเรียนรู้ที่เร็วมาก

ด้วยการยื่นต่อแถวจากคนอื่น ตั้งหน้าตั้งตามองคนอื่นที่ทำการเช็คอินแบบไม่คลาดสายตา แล้วหยิบบัตรประจำตัวของตนเองมาถือไว้เพื่อส่งให้กับเจ้าหน้าที่เพื่อทำการออกตั๋วที่นั่งเครื่องบิน ผลปรากฏว่าผ่านฉลุย ทุกคนมีใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส เบิกบานใจ มีความสุข รู้จักเรียนรู้การดูตั๋วเครื่องบินด้วยตนเอง แล้วเดินนำหน้าขึ้นบันไดเลื่อนไปล่วงหน้าแบบไม่รอเพื่อน ผ่านขั้นตอนการทดสอบด่านแรก ไร้ร่องรอยของการขึ้นเครื่องบินครั้งแรก

ทุกคนเดินเข้าสู่สถานที่นั่งรอขึ้นเครื่องบินแบบมีความสุขและสบายใจ อันนี้สังเกตได้จากผลัดเปลี่ยนกันถ่ายภาพ มีการถ่ายภาพหมู่ไว้เป็นระลึก ขอบอกว่าทุกคนเตรียมพร้อมมาก มีกล้องถ่ายรูปของตนเอง หากไม่มีก็ใช้กล้องจากมือถือในการถ่ายภาพ มีแบบนี้ด้วย คือขอช่วยคนนั่งข้างๆ ช่วยถ่ายภาพให้ เมื่อยืนกล้องถ่ายรูปให้พร้อมกับพูดภาษาไทยไปเขาฟังไม่รู้เรื่อง แต่เขาก็ถ่ายภาพให้ แต่พอพูดเป็นภาษาอื่น ๆ เขารู้เรื่องทันที จึงได้รู้ว่าเขาคอนนั้นเป็นชาวเวียดนาม เจ้าหน้าที่เรียกให้ทุกคนขึ้นเครื่อง พวกเราก็เรียนรู้ที่จะเข้าแถวเรียงจากคนอื่นแบบมีระเบียบเรียบร้อย เดินเข้าสู่ที่นั่งบนเครื่องบินอย่างสง่างาม การนั่งบนเครื่องพวกเราแยกนั่งออกเป็น ๒ กลุ่ม ๆ ละ ๕ คน ภายในเครื่องบิน ทุกคนช่วยเหลือตัวเองด้วยการทำ

ตามเพื่อน มีการเก็บสัมภาระเหนือศีรษะ เมื่อนั่งแล้วรู้จักที่จะนำเข็มขัดมารัดตัวเอง นั่งแบบสุภาพเรียบร้อย รักษามารยาทได้ดีมาก ปฏิบัติตามกฎหมายกติกาทุกอย่าง ปิดมือถือ เมื่อแอร์โฮสเตส แสดงวิธีการใช้อุปกรณ์บนเครื่องบิน ทุกคนนั่งนิ่งให้ความสนใจอย่างจริงจัง ไม่มีการหยอกล้อแต่อย่างใด พอเครื่องบินเข้าสู่ระดับปกติ ก็จะมีการประกาศให้ผู้โดยสารทราบ ปรากฏว่า มีเสียงพูดมาจากด้านหน้าของฉันทัน ของสาวสวยเจ้าของเครื่องกันหุ้อื้อ ต้นฉบับภาษาใต้ ถ้ามโน้นนิรดาว่า “คงปลอดภัยแล้ว พี่เก็บพันปรีอั้ง” ฉันทันจึงหันไปมองแล้วอดยิ้มไม่ได้ เมื่อตนเองปลอดภัยแล้ว ก็อดที่จะห่วงใยเพื่อนร่วมชะตากรรมเดียวกันไม่ได้ ต้องเปล่งเสียงออกมาดังๆ ให้ผู้อื่นได้รับรู้ถึงส่วนลึกของหัวใจที่สั่งมา

เครื่องบินเดินทางถึงสนามบินดอนเมืองโดยปลอดภัย ภายในเวลาที่กำหนด พวกเราลงจากเครื่องเดินตามเพื่อนร่วมเดินทางด้วยกัน ไปยังจุดรับกระเป๋าเดินทาง มองดูทุกคนยิ้มแย้มอย่างมีความสุข รอคอยกระเป๋า ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แล้วมายืนรอรถเช่าเหมาที่บริเวณริมถนนหน้าอาคารผู้โดยสารขาเข้า ใช้เวลารอประมาณ ๓๐ นาที รถตู้จึงมารับพวกเราไปยังโรงแรมที่พัก ชื่อโรงแรมแอร์พอร์ต สวิตดอนเมือง ฉันทันและลูกกบ(โศภิษฐ์) ติดต่อห้อง

เรียบร้อยแล้ว ทุกคนได้คู่หมัด ยกเว้นน้องชายฉันทัน ต้องนอนคนเดียว เมื่อไปถึงห้องพัก เหตุการณ์ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ประตูห้องเปิดอยู่ก่อนแล้ว เพราะพนักงานเพิ่งทำความสะอาดเสร็จ น้องชายก็เดินเข้าไปอย่างสง่างาม แล้วเปิดไฟ แต่เปิดอย่างไรหลอดไฟฟ้าก็ไม่ติด น้องชายตกใจ ก็พูดออกมาดัง ๆ ให้คนอื่นได้ยินเป็นภาษาใต้ว่า “ห้องนี้ไฟไม่ติด ทำปรีอั้ง” พี่สาวใจดีคนเดิม(เกศินี)พักห้องข้างเคียงได้ยินจึงเดินไปช่วย แล้วบอกให้น้าบุญแจไปวางไว้ที่วางกุญแจ ทันใดนั้น ไฟฟ้าก็ติดทันที คุณพระช่วย ทำไมต้องแกล้งน้องด้วยนะ

เข้าไป มาดเท่นะคะ

ทำอากาศยานดอนเมือง

เนื่องจากเวลาขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงแล้ว ทุกคนหิว พวกเราจึงรับประทานอาหารเช้าที่โรงแรมที่พักเป็นอาหารตามสั่ง และก๋วยเตี๋ยวสุโขทัย ณ ห้องอาหารแห่งนี้ ฉันกับน้องชายนั่งโต๊ะเดียวกัน สั่งเหมือนกัน คือ ก๋วยเตี๋ยวต้มยำสุโขทัย แต่ปรากฏว่าน้องชายได้ก่อน เป็นก๋วยเตี๋ยวเหมือนกัน แล้วฉันได้หลังสุดเป็นก๋วยเตี๋ยวสุโขทัยตามสั่ง จำนวน ๒ ถ้วย ฉันไม่พูดอะไรก็รับมาไว้แล้วกินไปเรื่อย ๆ พอหันไปดูอีกโต๊ะเป็นเหมือนเราก็อีกคนยังไม่ได้ นั่นหมายถึงเด็กเสริฟผิดโต๊ะ โดยเอาของอีกโต๊ะมาให้น้องชายก่อน แล้วน้องชายก็รับเลย เพราะไม่รู้ว่าก๋วยเตี๋ยวสุโขทัยหน้าตาอย่างไร พอกินไปได้ครึ่งหนึ่ง เมื่อเด็กเสริฟนำมาให้อีก ๒ ถ้วย จึงถึงบางอ้อ ใช่ว่า น้องชายเลยรับผิดชอบไปทั้งหมด ๒ ถ้วย แบบไม่ตั้งใจ นี่คือการเรียนรู้แบบปฏิบัติจริง

พวกเราทุกคน มีการ PDCA ร่วมกัน แล้วลงมติสรุปว่า ควรเดินทางไปกราบนมัสการขอพรจากพระแก้วมรกต ณ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม ก่อน ต่อจากนั้น จึงเดินทางไปลงนามถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณ โรงพยาบาลศิริราช โดยทางเรือ ข้ามฝากจากท่าพระจันทร์ไปยังท่าหน้าศิริราช เสร็จแล้วจึงไปแหล่งช้อปปิ้งเซ็นทรัล ลาดพร้าว หากมีเวลาเหลือก็จะไปเที่ยวชมสินค้าราคาประหยัดแถวประตูน้ำ แล้วเข้าโรงแรมที่พัก ขอเรียนให้ทราบว่าสำหรับการเดินทางตลอดระยะเวลา ๓ วันนี้ จะใช้พาหนะเดินทางด้วยรถตู้ มีบังคูลเป็นพนักงานขับรถและบริการพวกเรา จากสนามบินดอนเมืองไปยังแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ จนเดินทางกลับถึงสนามบินดอนเมือง

ดังนั้น เวลาประมาณ ๑๓.๓๐ น. ของวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ พวกเราจึงออกเดินทางจากโรงแรมที่พักโดยรถตู้ เพื่อไปกราบนมัสการพระแก้วมรกต ณ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม ทุกคนพร้อมใจกันนั่งสมาธิหน้าองค์พระแก้วมรกต ทำบุญโดยการหยอดตู้รับบริจาค แล้วกราบรูปปั้นดาตาศีชีวก มีการถ่ายภาพเป็นที่ระลึกหลายจุด เช่น ถ่ายกับรูปปั้นยักษ์ตัวใหญ่ ถ่ายภาพฝาผนัง ถ่ายกับยามหน้าประตูทางเข้าบริเวณพระราชวัง ตอนขาออกเจอฝนตก พวกเราต้อง

เข้าหลบฝนภายในอาคารใกล้ประตูทางออก ขณะนั้นเวลาประมาณบ่ายสามโมงครึ่ง ฉันก็ได้โทรศัพท์ประสานถามลูกหมอ ซึ่งเป็นหมอประจำบ้าน ณ โรงพยาบาลศิริราช เกี่ยวกับการกำหนดเวลา เปิด-ปิดของสำนักพระราชวัง ในการให้บริการประชาชนทั่วไปเข้าลงนามถวายพระพรในหลวง ได้รับทราบว่า เข้าถวายพระพรได้จนถึงห้าโมงเย็น ดังนั้น พวกเราไม่รอช้า ขึ้นรถตู้เดินทางไปยังท่าน้ำ เพื่อเดินทางด้วยเรือ ปรากฏว่ารถตู้ไปส่งพวกเราที่ท่าน้ำจริง แต่ด้วยความคึกเคยมีน้อยมาก พวกเราลงจากรถก็เดินไปยังท่าเรือทันที พอถึงท่าเรือก็มองไปยังฝั่งตรงกันข้ามก็มองเห็นวัดอรุณราชวราราม ฉันถามตัวเองว่า ที่นี้ที่ไหน ทำอย่างไรดี ดังนั้น จึงไม่บอกให้ใครทราบ พกความมั่นใจเต็มร้อย จึงเดินไปถามพนักงานที่ท่าเรือว่า ตรงจุดนี้ต้องการข้ามฝากไปท่าศิริราช ต้องทำอะไรบ้าง ก็ได้รับคำตอบว่า ต้องนั่งเรือด่วนจ่ายเงินคนละ ๑๕ บาท และต้องไปจ่ายบนเรือเท่านั้น ใช้เวลาเดินทาง ๑๐ นาที เมื่อเรือด่วนมาถึงเทียบท่า พนักงานก็เรียกให้ขึ้นเรือ พวกเราทุกคนรีบขึ้นเรือแบบไม่ตั้งใจจะไป กลัวก็กลัว แต่ทุกคนก็ต้องไป แบบจำยอม เป้าหมายก็คือต้องการไปร่วมถวายพระพรในหลวง เมื่อพนักงานเก็บเงิน พวกเราคนหนึ่ง (ประคอง) ก็จ่ายเงินโดยบอกว่า ทั้งหมด ๑๐ คน ใส่เสื้อสีนี้ มือจับที่เสื้อ (ชมพูนมม่วง) ๙ คน

สี่เหลืงอ้วน ๑ คน พนักงานเก็บเงินเข้าใจทันที พอถึงท่าศิริราช ทุกคนรีบขึ้นทันที แล้วหายใจแบบโล่งอกไปที แล้วเดินด้วยเท้าก้าวสู่ประตูโรงพยาบาลศิริราช พวกเราเดินทางแบบหอย คือใช้ปากถามไปเรื่อย ๆ ใช้เวลาไม่เกิน ๑๐ นาที ก็ถึงศาลาศิริราช ๑๐๐ ปี

ณ สถานที่แห่งนี้ ฉันได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนลูกหมอ ซึ่งเป็นหมออายุรกรรม ชื่อลูกก๊ฟ เดินทางมารับฉันแทนลูกชายซึ่งอยู่ในห้องผ่าตัด แล้วฉันก็มอบสิ่งของที่นำมาจากพัทลุง เก็บรักษาอย่างดี คือ “ขามูปากคลอง” ซึ่งพ่อเขาซื้อฝากให้ลูกชายโดยเฉพาะและโทรถามตลอดว่าพบลูกชายแล้วยัง ให้ขามูแล้วยัง ทั้งนี้ขอบอกว่าลูกชายชอบมาก ๆ รสชาติอร่อยมาก ของกินขึ้นชื่อของพัทลุง นะจะบอกให้

อนึ่ง ฉันขอเล่าเพิ่มเติมนอกเรื่องว่า ทำไมการเดินทางในวันนี้ ฉันต้องสวมใส่เสื้อสี่เหลืงเท่านั้น ฉันขอบอกความในใจว่า ย้อนเวลาไปเมื่อเดือนกันยายน ปี ๒๕๕๕ ตรงกับวันที่ ๒๔ กันยายน ซึ่งเป็นวันมหิดล ฉันได้มาราบพระบิดาและพระเจ้าอยู่หัว เพื่อขอพรจากพระองค์ท่านให้ลูกชายฉันได้รับโอกาสเป็นหมอประจำบ้าน สาขาศัลยกรรมตกแต่ง ซึ่งเขาจับเพียง ๕ คน ทั่วประเทศ ผลปรากฏว่าลูกชายฉันได้ลำดับที่ ๓ ฉันภูมิใจมาก และหวังไว้ว่าวันหนึ่ง หากมีโอกาส

จะมาราบพระองค์ท่านอีก และแล้ววันนี้ก็มาถึง ฉันจึงต้องใส่เสื้อสี่เหลืงในวันนี้ ขอบพระคุณผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายที่ให้โอกาสฉันเสมอมา

ขณะนั้นเวลา ๑๖.๓๐ น. พวกเราทุกคน ทำความเคารพพระบรมสาทิสลักษณ์ พระบิดาแห่งการแพทย์ไทย กรมหลวงสงขลานครินทร์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เดินขึ้นบันไดก้าวสู่อาคาร ศาลาศิริราช ๑๐๐ ปี เพื่อทำความเคารพพระบรมสาทิสลักษณ์ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพระบรมราชชนนี ลงนามถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไม่ลืมที่จะภาพหมู่ร่วมกันเป็นที่ระลึก ก่อนเดินทางกลับได้พบกับคณะของชาวสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต ๓ ท่านผู้อำนวยการ บำรุง ฤทธิรัตน์ และคณะ ก็ได้เดินทางมาถวายพระพร

ในหลวง ในวันนี้อย่าง และในเวลาเดียวกัน ลูกชายฉันก็เสร็จภารกิจจากห้องผ่าตัด ได้เดินทางมาพบฉันด้วย ฉันดีใจมาก ในการนี้ฉันได้แนะนำให้ทีมงานรู้จัก เพื่อนๆ ชมว่าลูกชายหล่อมาก ดีใจจังเลย ในเวลาต่อมาพวกเรา ก็เดินทางกลับไปยังท่าน้ำศิริราช ระหว่างทางแวะร้านขายเสื้อผ้าและขนม ราคาตัวข้ากลับ คนละ ๓ บาท เมื่อซื้อตัวเสร็จก็ไปรอที่ท่าเรือ นั่งเรือใช้เวลาไม่เกิน ๑๐ นาที ถึงท่าช้าง ฉันก็นัดให้รถตู้มารับที่ท่าช้าง เมื่อถึงดูนาฬิกาบนข้อมือ บอกเวลาตอนนี้ ๑๘.๐๐น. พวกเราทุกคนมีความเห็นร่วมกันว่า ควรเดินทางไปห้างเซ็นทรัลที่ใกล้และเป็นทางผ่านไปยังโรงแรมที่พัก ซึ่งคนขับรถตู้บอกว่ามีแห่งเดียวคือ เซ็นทรัล ลาดพร้าว เนื่องจากเป็นระยะเวลาเย็น การจราจรติดขัดมาก รถเคลื่อนตัวได้ช้า บางจุดต้องจอด ดังนั้นระหว่างเดินทางนั่งบนรถตู้ มองออกไปนอกรถเห็นมีเด็กเดินถือถุงขายบนถนน เมื่อถามได้ความว่าเป็นขนมกล้วยแขกทอด ราคาถุงละ ๒๐ บาท พวกเรามีจิตเมตตาให้กับทุกคน จึงช่วยซื้อแล้วแบ่งกันชิมดูคนละชิ้น รสชาติอร่อยมาก เมื่อไปถึงห้างเซ็นทรัล ลาดพร้าว ก็รีบเข้าไปในห้าง แต่ก่อนถึงประตู เจอคนขายสลากกินแบ่งรัฐบาล พวกเราไม่ลืมที่จะอุดหนุนเขาเหล่านั้น แต่ในใจคิดลึก ๆ หวังรางวัลที่ ๑ วันนี้เนื่องในโอกาสคล้ายวันเกิดของน้องชาย(วิเชียร) เดิมตั้งใจไว้ว่ามือนี้อาจกิน

อาหารวัฒนธรรมญี่ปุ่น ร้านฟูจิ แต่เมื่อไปถึง ได้รับคิวที่ ๘ ในขณะที่พนักงานเพิ่งเรียกได้คิวที่ ๔ พวกเราเปลี่ยนแผนไปกินสุกี้แทน ทุกคนมีความสุขมาก อร่อยกับอาหารมือนี้นี้มาก ๆ ดูแล้วน้องชายฉันจะมีความสุข ยิ้มแฉ่งตลอดเวลา เมื่อทุกคนอิ่ม ก็แยกย้ายกันไปซื้อสิ่งของเครื่องใช้ ตามที่ต้องการ นัดพบกันที่เดิม(ที่ลงรถตู้)เวลา ๒๑.๓๐ น.

พฤติกรรมของพวกเราภายในห้างเซ็นทรัล ลาดพร้าว ไม่แตกต่างจากเด็กนักเรียนที่ได้ไปเที่ยวยังแหล่งเรียนรู้นอกสถานที่ เพราะว่าแต่ละคน แสดงความตื่นเต้นให้เห็น เดินไปชมสินค้าอย่างสนใจ บางคนหมดเงินไปเป็นหมื่นด้วยการซื้อสินค้ามีเยื่อ บางคนไปทดลองใช้เครื่องออกกำลังกาย จะเห็นว่าวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของคนเมืองกรุง ค่อนข้างจะแออัด จะกินอาหารก็ต้องเข้าคิวซื้อ ต้องรอคอยเป็นระยะเวลานานๆ เพราะคนเยอะ ทำให้โต๊ะอาหารไม่ว่าง การขายสินค้าก็แบ่งพื้นที่ขาย ออกเป็นหลายชั้น เช่น ถ้าจะกินอาหาร

ญี่ปุ่นต้องไปขึ้นห้า ซื่อเสื่อผ้ามีขายที่ชั้นสาม เหล่านี้เป็นต้น ภาษาที่ใช้ก็ใช้ภาษากลาง พวกเราพูดภาษาใต้ คนขายจะฟังไม่รู้เรื่อง ทุกคนที่เข้าไปใช้บริการจะไม่สนใจใคร ต่างมุ่งแต่ทำตามที่ตนเองต้องการให้เสร็จแล้วกลับ เป็นสังคมต่างคนต่างอยู่ ไม่รู้จักกัน ไม่มองหน้าไม่พูดกัน ซึ่ง ไม่เหมือนบ้านเราที่เป็นสังคมแบบเอื้ออาทรต่อกัน พูดจาปราศรัยถามไต่ทุกข์สุขกัน

ระหว่างทาง ขณะนั่งบนรถตู้ คน.นพพร เป็นหัวหน้าทีมนำการแลกเปลี่ยนเรียนรู้การสื่อสาร ภาษาอังกฤษ ด้วยการตั้งคำถามเป็นภาษาอังกฤษ ถามทีละคนว่าได้ซื้ออะไรมาบ้าง สรุปว่าทุกคนมีการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษล้วนๆ สนุกมากๆ ทุกคนเก่งมาก โดยเฉพาะน้องสาวที่น่ารัก(รัฐจวน) กล้าแสดงออก พูดภาษาอังกฤษได้คล่อง แถมเล่านิทานได้เก่งอีกต่างหาก เมื่อรถตู้กำลังจะผ่านโรงแรมมิราเคิลแกรนด์ ฉันได้เล่าให้ทุกคนในรถฟังว่า ท่านเขต ได้กรุณาเรียกฉันไปพบ เพื่อสอบถามและให้คำแนะนำในการเดินทางครั้งนี้ ท่านแสดงความห่วงใยพวกเราทุกคนและไม่ลืมที่จะอวยพรให้พวกเราโชคดี ท่านกล่าวว่า หากท่านไม่ติดภาระเร่งด่วน ท่านจะพยายามจัดตารางเวลาเพื่อร่วมเดินทางไปกับพวกเราด้วย ฉันก็รีบตอบไปว่าขอบคุณมากหากท่านติดภารกิจเร่งด่วน และขอบคุณมากที่ไม่เดินทาง

ไปพร้อมกับพวกเรา หากท่านไปพวกเราจะเกร็ง ความสุขอาจจะลดน้อยไป ดังนั้น ท่านเขต จึงตอบตกลงที่จะให้พวกเราอิสระในการเดินทาง (ฉันสังเกตเห็นสีหน้าของท่านแสดงความน้อยใจขณะตอบ ฉันกราบขอภัยด้วยนะค่ะที่กล่าวไปเช่นนั้น) และแล้วฉันก็บอกทุกคนในรถว่า ท่านเขตพักที่โรงแรมมิราเคิล แกรนด์ พูดเป็นภาษาอังกฤษว่า My Boss stay here มีใครต้องการจะแวะไปเยี่ยมท่านบ้าง คำตอบที่ได้ ทุกคนพูดพร้อมกันแบบไม่รีรอหมายความว่า SAY NO ไม่ต้องการ เพราะว่าติดแล้วทุกคนต้องการพักผ่อนและไม่อยากไปรบกวนท่าน เท่านั้นเอง ฟังดูเป็นคำตอบสวยหรูนะค่ะ

รุ่งเช้าวันใหม่ ศุกร์ที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ เวลา ๐๕.๓๐ น. คณะผู้ร่วมเดินทางทุกคน เดินทางโดยรถตู้คันเดิม ออกจากโรงแรม แอร์พอร์ตสวีท ดอนเมือง มุ่งหน้าสู่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป้าหมายจุดแรกคือวัดบรมวงศ์อิศรวรารามวรวิหาร ตั้งอยู่อำเภอเมืองอยุธยา เพื่อร่วมงานบุญกฐินพระราชทานสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ใช้เวลาเดินทางประมาณ ๑ ชั่วโมงก็ถึงที่หมาย แต่ปรากฏว่ายังไม่มีผู้คน เมื่อมองนาฬิกา เวลา ๐๗.๐๐ น. ทุกคนจึงพร้อมใจกันเดินทางกลับเพื่อต้องการรับประทานอาหารเช้า โดยหาได้จากริมถนนสองข้างทาง

เมื่อท้องอืดแล้ว กลับเข้าไปยังวัดบรมวงศ์อิศรวรารามวรวิหารอีกครั้ง ก่อนถึงวัดแวะถ่ายรูปกับรูปปั้นช้าง ถ่ายไปถ่ายมาไม่รู้ว่าเป็นคนหรือช้าง เพราะมีลักษณะคล้ายกันเช่นฉนั้น ทำให้ถึงคิดได้เช่นนี้นะ พอถึงวัดไม่ลืมที่จะสร้างหลักฐานเชิงประจักษ์ ด้วยการถ่ายรูปร่วมกันหน้าป้ายแสดงข้อความกฐินพระราชทาน แล้วนั่งรอท่านเขตและคณะที่เดินทางมาร่วมงานบุญทอดกฐินในครั้งนี้ ในระหว่างรอท่านเขต ปรากฏว่าชาวอยุธยาได้นำอาหารกล่องมาบริการผู้ร่วมงานบุญมากมาย พวกเราจึงเกิดแนวคิดเพื่อการอยู่รอด และเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย จึงได้รวบรวมความกล้าในการนำอาหารกล่องดังกล่าวขึ้นรถตู้เป็นเสบียงสำหรับมือเที่ยงที่กำลังจะมาถึง

ช่วงเวลาต่อมา เลขานุการท่านเขตเดินมาบอกว่า ท่านเขต ขอให้ทุกคนไปพบท่านที่เต็นท์ที่พักภายในบริเวณที่เจ้าภาพจัดไว้ พวกเราได้ถ่ายรูปกับท่านเขต และไปกราบรูปเหมือนของพระพุทธเจ้าหลวง รัชกาลที่ ๕ ซึ่งเป็นที่ทราบกันว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ขออะไรก็สมใจนึก แต่ไม่ต้องบน ให้ขออย่างเดียว เมื่อสำเร็จแล้วจะมาบูชาท่านตามที่ชาวบ้านแถวนั้นปฏิบัติสืบทอดกันมาก็ได้ แล้วฉันก็ขออนะ ขอให้โชคดี ปราศจากทุกข์ ปราศจากโรค ปราศจากภัยทั้งปวง ปราศจากเสนียดจัญไร หหมดสิ้นหนี้สิน ขอให้พบแต่สิ่งที่ดีงาม

ขอให้สมหวังในสิ่งที่ตั้งใจจนทุกประการ สาธุ สาธุ สาธุ เหลือบมองดูนาฬิกาอีกครั้ง ก็เกิดความคิดและมีมติร่วมกันว่า ต้องเดินทางต่อเกรงว่าจะไปยังแหล่งเรียนรู้ที่ตั้งเป้าหมายไว้ไม่ทันเวลา แต่ก็ไม่มีใครกล้าไปเรียนท่านเขตทราบ ในที่สุดทุกคนมีมติ ส่งน้องชาย(วิเชียร)ไปบอกกล่าวท่านเขต น้องชายก็ไปแต่โดยดี พวกเราอยู่ข้างหลังก็รออย่างใจจดใจจ่อว่าจะสำเร็จหรือไม่ เมื่อน้องชายกลับมาถึง ก็บอกว่าให้รอก่อน รอให้กรวดน้ำเสร็จก่อน ฉันก็สงสัย จึงถามกลับไปว่าทำไมต้องรอกวดน้ำให้เสร็จ แล้วท่านเขตว่าอย่างไรบ้าง จึงได้คำตอบว่า น้องชายไปพบกับเลขานุการท่านเขต(ชลธิชา) เพราะว่าน้องชายมองหาท่านเขตไม่เจอ คนแต่งชุดปกติขาวเหมือนกันทั้งหมด ตาลายยากที่จะหาเจอ ดังนั้นฉันจึงคิดหาวิธีการใหม่ ว่าจะต้องทำอย่างไรดี ครั้งแรกโทรศัพท์ถึงท่านเขต แต่ท่านไม่ได้รับสาย ฉันคิดเองว่าท่านอาจจะไม่ได้ยินหรืออยู่ในภาวะคับขันไม่สามารถรับโทรศัพท์ได้ ฉันจึงคิดว่าทาง Line ดีที่สุด ฉันจึงลงข้อความไปว่า กราบสวัสดี boss แล้วท่านก็ตอบมาว่า มีอะไรเจ้าคะ บอกมาได้เลย ฉันคิดว่าท่านน่าจะหยั่งรู้ว่าพวกเรา กำลังจะขออนุญาตเดินทางต่อ จึงได้ตอบแบบนั้น ในที่สุดท่านก็ตอบอนุญาตและให้พรพวกเราทุกคนเดินทางปลอดภัย เก็บเกี่ยวประสบการณ์มาแล้วสู่กันฟัง

เวลาประมาณ ๑๐ โมงเช้า คณะของเราจึงออกเดินทางจากวัดบรมวงศ์อิศรวรารามวรวิหาร มุ่งหน้าสู่ศิลปาชีพบางไทร ระหว่างทางผ่านหมู่บ้านประดิษฐ์ดนตรีไทย จึงแวะดูการประดิษฐ์ดนตรีไทย ณ ที่แห่งนี้ ศน. นพพร ชื้อซอ ส่วนลูกบขี้อิมเสร็จแล้วเดินทางต่อถึงศูนย์ศิลปาชีพบางไทร เวลาประมาณ ๑๑ น. ปรากฏว่าต้องจ่ายค่าธรรมเนียมคนละ ๕๐ บาท แล้วพวกเราลงจากรถเพื่อถ่ายรูปหน้าป้ายชื่อ แล้วขึ้นรถเดินทางต่อเพื่อเข้าชมงานฝีมือและงานจากภูมิปัญญาชาวบ้าน ที่นำมาจำหน่ายภายในศูนย์แห่งนี้ มีสินค้าหลากหลาย เสื้อผ้า ของที่ระลึกต่าง ๆ พวงกุญแจ ภาพวาด สร้อยคอ สร้อยมือ เป็นต้น เป็นที่น่าสังเกตว่า บรรยากาศภายในศูนย์แห่งนี้เงียบเหงา ไม่มีผู้คนมาเที่ยวสถานที่แห่งนี้ มีแต่พวกเราคณะเดียวเท่านั้น หรือว่าสังคมเปลี่ยนไป หรืออย่างไรหนอ

เมื่อกลับมามองดูนาฬิกา บอกเวลา เกือบเที่ยงแล้ว บางคนหิวแล้วด้วย ทุกคนจึงลงมติดรุ่มกันว่า ไปรับประทานอาหารเที่ยงที่พระราชวังบางปะอิน เพราะมีสถานที่ร่มรื่น มีที่นั่งไต้ต้นไม้ด้วย เมื่อเดินทางถึง ต้องจ่ายเงินค่าธรรมเนียมค่าเข้าชมคนละ ๓๐ บาท ทุกคนหิวจัดตายเลย จึงมองพื้นหญ้าเป็นที่นั่งเล่น นานั่งรับประทานอาหารจึงพร้อมใจกันนั่ง ณ ลานหญ้าไต้ต้นไม้แห่งนั้น นั่งแบบไม่มีอะไรรองพื้นเลย มีเพียงแต่ม้านั่งที่สวมใส่เท่านั้น แล้วทุกคนนำอาหารกล่องที่คัดห่อมาจากวัดบรมวงศ์ฯ มาเปิดที่ละกล่อง แล้วนั่งกินอย่างเอร็ดอร่อย โดยมีเสียงกล่อมจาก ศน. นพพร เล่าเรื่องย้อนอดีตชาติว่า สมัยก่อนพวกเราเป็นชาวยิง เคยมานั่งเล่นบริเวณนี้อย่างสนุกสนาน มาวันนี้พวกเราจึงได้มากินข้าวเที่ยงตรงนี้ ช่างเปรียบเปรยเสียจริง ๆ ศิกษานิเทศก์คนนี้เป็นคนธรรมดาที่ไม่ธรรมดา มีความรู้รอบตัวหลากหลาย แฉมพุดได้หลายภาษาอีกด้วย ชำนาญขอคารวะ

ทุกคนต้องอ้อม หนังกาก็หย่อน แต่ด้วยใจสู้ จึงมีความพยายามสูงมากที่จะเดินไปถ่ายรูปร่วมกัน เดินไปเดินมาบอกกับตัวเองว่าไม่ไหวแล้ว จึงตกลงเช่ารถบริการ ในราคาชั่วโมงแรก ๓๐๐ บาท ชั่วโมงต่อไป ชั่วโมงละ ๑๐๐ บาท แต่มีข้อแม้ว่าต้องขับเองเพราะพนักงานมีน้อย คิดหนักมากแต่ทำใจได้เดินไม่ไหวแล้ว ขับเองก็ได้พวกเราประหยัดมาก ๆ เช่ารถเพียง ๒ คัน ๆ ละ ๕ คน แต่ที่นั่นมีแค่ ๔ คน ดังนั้น คนที่ ๕ ต้องยืนอย่างเดียวนั่น ขอบอกว่าสนุกมาก ๆ ที่ได้นั่งรถชมภายในบริเวณพระราชวังบางปะอิน เนื้อที่กว้างมาก ทุกอย่างจัดไว้อย่างเป็นระบบ มีสิ่งก่อสร้างมากมาย ได้แก่ สถานที่ทรงงานของพระพุทธเจ้าหลวง รัชกาลที่ ๕ สถานที่ประกอบพิธีของคนจีน พระที่นั่งไอศวรรย์สวรรค์ สวนหย่อมที่จัดไว้เป็นระบบสวยงามมาก

เมื่อเวลาครบ ๑ ชั่วโมง ก็ส่งรถทันที ยึดถือกติกาแข็งแรงมาก แล้วเดินทางต่อไปยังตลาดโก้งโค้ง ซึ่งเป็นตลาดแบบโบราณ ขายของโบราณมากมายและหลากหลายชนิด ฉันได้พระเก้ามา ๒ องค์ คือ เหรียญรัชกาลที่ ๕ และพระผางนางพญา ได้สร้อยมือเป็นเครื่องราง ส่วนคนอื่น ๆ ก็ได้ของติดไม้ติดมือมาคนละอย่างสองอย่าง น้องชายฉันได้สิ่งของล้ำค่ามหาศาล นั่นคือ น้ำเต้าปูปลา อะไรจะขนาดนั้น ถามว่าเอาไปไหน ได้รับคำตอบว่าเอาไปเล่นสนุก ๆ กันที่โรงแรมที่พัก

ตะวันเริ่มคล้อย พวกเราจึงนั่งรถเพื่อเดินทางต่อมุ่งไปยังโรงแรมที่พัก ค่าคืนนี้พักที่โรงแรมอโยธยาวิเวอร์ไซด์ โดยเลือกห้องที่ติดริมแม่น้ำเจ้าพระยา คาดหวังไว้ว่าจะได้บรรยากาศสดชื่นในยามเช้าของวันใหม่ ด้วยองค์ประกอบอะไรหลายอย่าง เช่น เดินทางทั้งวัน

อากาศร้อนอบอ้าว เหนื่อยก็เหนื่อย พอถึงโรงแรมเข้าห้องพักบางคนหลับทันที บางคนก็เดินออกไปยืดเส้นยืดสายข้างนอกตามอัธยาศัย คินนี่สังเกตน้องชายฉันออกอาการมีความสุขเป็นพิเศษ อาจจะได้เพื่อนนอนด้วยคือบังคลุคนขับรถ หรือว่ามีเพื่อนมาหาที่ไม่ทราบได้ เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ ฉันก็ชวนทุกคนออกไปทานอาหารมื้อเย็นยังสถานที่ที่มีงานคืนความสุขให้ประชาชน ณ ศาลากลางหลังเก่า แต่ผลปรากฏว่า น้องชายฉันหายไป ฉันจึงโทรศัพท์หาทันที เสียงปลายสายตอบว่าผมนั่งอยู่ร้านข้าวต้มตรงข้ามโรงแรมแล้ว ให้ทุกคนมาได้เลย ดังนั้นพวกเราทุกคนจึงไปกินข้าวต้มและอาหารตามสั่งที่ร้าน น้องชายฉันนั่งอยู่ พอไปถึง น้องชายฉันรีบเดินมาหาอาการตื่นเต้น พร้อมกับบอกฉันเป็นภาษาใต้ว่า “ป๊าๆ ผมรายงานเจ้านายไปแล้วเป็นภาษากลางว่า “ ทุกคนแอปปี ขอขอบคุณครับ “ ฉันก็ยิ้มแล้วบอกกับตัวเองว่างานนี้บรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการแล้ว เพราะน้องชายฉันนอกจากพูดภาษากลางแล้ว ยังพูดทับศัพท์เป็นภาษาอังกฤษด้วย ขอขอบคุณท่านผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ ดร.อนงค์ เขาวะกิจ ที่ให้โอกาสพวกเราทุกคนในวันนี้ ทุกคนมีความสุขทั้งกายและใจ เหมือนได้ปลดปล่อยอย่างบอกไม่ถูก

ขอบุญกุศลที่ท่านทำในวันนี้กัลยาณิธิคุณ ส่งผลให้ท่านพบแต่ความสุขความเจริญตลอดไปนะคะ

พอทานอาหารเย็นเสร็จ พวกเราส่วนหนึ่งก็ไปเที่ยวงานคืนความสุขให้ประชาชนของชาวอยุธยา ส่วนหนึ่งก็พักผ่อนนอนหลับอยู่ที่โรงแรม ในงานดังกล่าวมีการขายสินค้า OTOP หลากหลาย แต่เที่ยวไม่เต็มทีสักเท่าไร เพราะฝนตกลงมาอย่างหนัก จึงต้องกลับไปโรงแรมที่พัก เมื่อถึงโรงแรม ศน.นพพร ก็เปิดห้อง มอบหมายให้น้องชายฉัน เป็นเจ้ามือ น้ำเต้าปูปลา เวลาผ่านไปไม่ถึง ๑๐ นาทีฉันแพ้หมดกระเปาะเพราะไม่เคยเล่นมาเลย เมื่อเงินที่เตรียมไปแพ้หมดแล้ว ก็กลับห้องอาบน้ำอุ่นนวดที่ที่สุด

เช้านี้ที่อยุธยา เสาร์ที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ฉันยืนมองจากโรงแรมที่พักชั้น ๗ สวยงามจริงๆ เห็นบรรยากาศการเดินทางด้วยเรือ เห็นนกบินไปบินมา เห็นเรือจอดเทียบท่า มองแล้วมีแต่ความสดชื่น บรรยากาศเช่นนี้หาไม่ได้ที่บ้านเรา ฉันก็จินตนาการไปเรื่อย ๆ จนมารู้สึกตัวอีกที เมื่อลูกกบบอกว่าไปทานอาหารเข้ากันเถอะ เมื่อถึงห้องอาหารพบว่าพวกเราทุกคนนั่งกินอาหารกันเสร็จแล้ว น้องชายฉันหายไปไหน ก็ได้รับคำตอบว่าเพื่อนมาหาแต่เมื่อคืนแล้ว ตอนนี้อาจจะเดินเที่ยวข้างนอกโรงแรม ฉันค่อยสบายใจหน่อย หาก

น้องชายฉันหายไป ฉันจะเดินทางกลับพัทลุงได้อย่างไร ต้องหาให้พบ ถึงจะกลับได้ เพราะไม่รู้จะหาคำตอบใดให้ท่านเซตเข้าใจ

เวลา ๐๘.๓๐ น. พวกเราอำลาโรงแรมอโยธยา ริเวอร์ไซด์ เดินทางไปกราบนมัสการขอพรจากพระคู่บ้านคู่บ้าน และศึกษาเรียนรู้ยังแหล่งประวัติศาสตร์ของชาติไทย สถานที่แห่งแรก คือ วัดพนัญเชิง ทุกคนกราบนมัสการขอพรจากองค์พระพุทธรูปองค์ใหญ่มาก ต่อมาเดินทางต่อไปยังวัดพระมหาธาตุ แล้วเที่ยวชมการแสดงของช้างแสนรู้ ขอบอกว่าช้างถึงแม้จะเป็นสัตว์ แต่สามารถทำตามคำสั่งของเจ้านายได้ถูกต้อง และจะเชื่อฟังเจ้านายจริงๆ เป็นช้างที่เชื่องมาก น่ารัก เปรียบเช่นคนเรา หากมีความเชื่อฟังคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย งานก็คงเป็นไปด้วยดี เสร็จเรียบร้อยแล้วทุกประการ และคงไม่มีการทวงถามกันในภายหลัง ขณะนั่งบนรถมองสองข้างทางเห็นซากปรักหักพังของกำแพงเมืองและสิ่งก่อสร้าง แล้วใจหดหู่เหลือเกิน บรรพบุรุษของเรา มีความพยายามรักษาชาติไทยไว้ให้ลูกหลานในวันนี้ ต้องเสียเลือดเสียเนื้อมิใช่เบา ดังนั้นเราต้องสู้ไม่ให้ใครมารุกรานแผ่นดินไทย ต้องร่วมแรงร่วมใจกันรักษาเอกราชชาติไทยไว้ให้ถาวรสืบไป

พวกเราเดินทางถึงตลาดน้ำอโยธยา ในเวลาใกล้เที่ยง มื้อนี้ปล่อยให้ทุกคนรับผิดชอบตัวเอง ใครจะเดินไปไหนก็ได้ อิสระตามใจชอบ ขอบอกว่า ณ ที่แห่งนี้ บรรยากาศดีมาก ๆ พื้นที่โดยรอบเป็นอาคารขายสิ่งของเครื่องใช้และทางเดิน ส่วนตรงกลางเป็นแอ่งน้ำขนาดใหญ่มาก มีสะพานเชื่อมต่อระหว่างกัน มีเรือบริการอาหารและเรือสำหรับนั่งชมบริเวณโดยรอบ มีดนตรีบรรเลง มีการแสดงย้อนยุครำลึกถึงความเป็นมาของบรรพบุรุษไทยที่ได้ต่อสู้รักษาบ้านเมืองไว้ให้ลูกหลาน ฉันไปรับประทานส้มตำคนเดียวอร่อยไม่แพ้บ้านเรา แล้วเดินไปเรื่อย ๆ พบน้องประคองกับอายปีทมา นั่งพักผ่อนและทานไอติม ฉันก็รับด้วย ๑ ถ้วย เสร็จแล้วก็ขอตัวเดินต่อไปพบน้องชายนั่งอยู่กับเพื่อน สอบถามทราบว่าเพื่อนอยู่จังหวัดตรัง มีอาจารย์คนเดียวกันคือ ท่านถนัด วิมลนิมิต อดีตผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒ เดินต่อไปเรื่อย ๆ พบลูกกบกำลังซื้อโรตีสายไหม ของขึ้นชื่อจากอยุธยา กลับพัทลุง เพื่อฝากเพื่อนๆ ขอบคุณนะจ๊ะ ที่ไม่ลืมแบ่งปันความรัก ความห่วงใยและความเอื้ออาทรต่อกัน

เวลา ๑๓.๓๐ น.พวกเราทุกคนออกเดินทางจากตลาดน้ำอโยธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อเดินทางกลับสู่ที่พักบ้านเรา โดยสายการบิน ThaiLion Airline ระหว่างการเดินทางไปยังสนามบินดอนเมือง พวกเราไม่ลืมที่จะแวะห้างดัง ฟิวเจอร์พาร์ครังสิต ทุกคนลงจากรถ เพื่อเดินเที่ยวชมในห้างและซื้อเสื้อผ้า สิ่งของเครื่องใช้ตามที่ใจต้องการ ศน.นพพร บอกพวกเราว่ามีการกิจเร่งด่วนต้องอบรมต่อที่กรุงเทพฯ จึงแยกย้ายไปพักกับลูกสาวที่กรุงเทพฯ ส่วนพวกเราเหลือ ๙ คน ก็เดินทางกลับพัทลุง ดังนั้น เมื่อทุกคนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เดินทางไปยังสนามบินดอนเมือง ขอขอบคุณบังคลที่บริการพวกเราด้วยใจ ตลอดระยะเวลา ๓ วัน ขอขอบคุณอีกครั้งนะคะ

ที่สนามบินดอนเมือง ทุกคนพอใจที่จะรับประทานอาหารเย็นแบบกล่อง บริการโดยน้องอาย ปัทมา ขอขอบคุณนะลูก

อนึ่ง ระหว่างนั่งรอเช็คอิน มีการเอื้ออาทรต่อกัน ด้วยการผลัดกันนวด ผลัดการพักผ่อนตามอัธยาศัย ฉันนั่งมองดูพฤติกรรมเหล่านี้ ช่างน่ารัก น่าเก็บถนอมไว้ให้นานแสนนานจริงเชียว

ขากลับวันนี้ ทุกคนเดินทางเช็คอินตามอัธยาศัย ดูคล่องตัวมากๆ ใครเสร็จก่อนเดินไปก่อน แบบไม่ต้องรอก็ได้ เมื่อเดินถึงสถานที่นั่งพักก่อนขึ้นเครื่อง มีการพูดหยอกล้อกันในหมู่ของตนเองโดยใช้ภาษาใต้ผสมภาษากลาง จึงเป็นจุดเด่น ชวนมองของคนรอบข้าง บางคนยิ้ม อาจจะมองว่าพวกเรามาจากไหน ถึงได้เป็นแบบนี้ แบบไม่รู้เรื่องอะไรเลย

เวลา ๑๙.๕๐ นาที พวกเราขึ้นเครื่องบิน การนั่งบนเครื่องบินวันนี้ ทุกคนดูคล่องแคล่ว ว่องไว เป็นพิเศษ อาจจะได้กลับบ้านก็ได้นะ ถึงแสดงความดีใจ สุขใจออกนอกหน้าแบบนี้ ตอนเครื่องบินขึ้นไม่เจ็บหูเท่าไร แต่พอลงทุกคนบ่นเป็นเสียงเดียวกันว่า หูอื้อ เจ็บหูมาก เครื่องบินเดินทางมาถึงสนามบินหาดใหญ่ เวลาประมาณ ๒๑.๔๐ นาที เมื่อลงเครื่องทุกคนอ่อนเพลีย ดูเหนื่อยอ่อนล้า เมื่อออกจากอาคารสนามบิน รถตู้ นข ๘๙๒ นายกิตติวัฒน์ หนูโสี๊ะ ทำหน้าที่พนักงานขับรถ ได้ขับรถมารับพวกเราถึงซานซาลา แล้วทุกคนรีบขึ้นรถตู้เดินทางกลับบ้าน โดยได้เดินทางไปส่งทุกคนถึงบ้านอย่างปลอดภัย ขอบคุณนะน้องกิตติวัฒน์ ขอบคุณทุกคนที่ห่วงใย แล้วฉันก็ไม่ลืมที่จะลงข้อความใน Line ว่า ทุกคนเดินทางปลอดภัย กลับบ้านโดยสวัสดิภาพ ทุกคน

พฤติกรรมของเพื่อนร่วมเดินทาง บางคนที่ต้องเฝ้าถึงนะ

ตลอดระยะเวลาเดินทาง ตั้งแต่นั่งรถตู้ออกจากสำนักงานฉันสังเกตทุกคน แล้วนำมาเล่าแบบซ้ำๆ ให้ฟังว่า

น้องสาวคนนี้(ประคอง)ที่บอกว่า มีผู้ใจดีให้เครื่องกันหูอื้อมาตลอดการเดินทางขาไป จากการสังเกตพบว่า พอขึ้นรถตู้ใส่แว่นตา

กันแดด และไม่ถอดเลย นั่งบนเครื่องบินก็ใส่ตลอดจนลงเครื่องแล้ว เช็คอินเข้าโรงแรมที่พัก ดูเท่มากน้องสาวฉัน ภายหลังฉันทราบด้วยตัวฉันเองว่า สาเหตุที่ใส่แว่นกันแดดตลอด เพราะปกปิดสายตาตนเอง ไม่ต้องการให้ใครรู้ว่า ตนเองขึ้นเครื่องบินครั้งแรก เพราะว่า ตอนเดินทางขากลับไม่ใส่แว่นตากันแดดอีกเลยเมื่อขึ้นเครื่องบิน แต่กลับตรงกันข้ามเมื่อนั่งเครื่องบินขากลับ ใช้วิธีกลั่นลมหายใจแทน อันนี้น้องเขาเล่าให้ฟังว่าตอนเช็คอินที่สนามบินดอนเมือง น้องเขาบอกกับเจ้าหน้าที่เช็คอินว่าต้องการนั่งใกล้คนขับเครื่องบิน เจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่เช็คอิน น่าจะไม่ถูกใจ เลยแนะนำว่า ถ้าหาก กลัวว่าจะเมาเครื่องบิน ให้นั่งกลั่นลมหายใจไว้นานๆ หูจะไม่อื้อและไม่เมาเครื่องด้วย น้องเขาก็ปฏิบัติตาม แต่บอกว่าวิธีกลั่นลมหายใจนี้ไม่ได้ผลนะ สู้ใส่แว่นกันแดดดีกว่าได้ผลดีมาก เพราะว่าการกลั่นลมหายใจแล้วหูอื้อมากๆ เจ็บหูด้วย น้องเขาเล่าต่อไปว่า หากอยู่ใกล้ๆ จะเข้าไปต่อว่าสักทีสำหรับคำแนะนำดังกล่าว ประสบการณ์นี้ห้ามลอกเลียนแบบนะคะ

อีกคนที่อดเล่าไม่ได้คือ น้องเก็บ รัชฎา ช่างน่ารัก และมีความสุขมากๆ เป็นน้องสาวที่ไม่มีปัญหาอะไรเลย เดินทางถึงสถานที่แห่งใด น้องสาวคนนี้ก็ต้องถ่ายภาพเก็บไว้เป็นที่ระลึกทุกที จนพวกเราตั้งฉายาให้ว่า นางแบบประจำทัวร์

บุคคลที่เดินทางโดยเครื่องบินครั้งแรก มี ๓ คนด้วยกัน คือ ประคอง รัตนยอศรี วิเชียร พรหมสุทธิ และรัฐจวนทองนอก แต่พฤติกรรมทุกคนเหมือนกัน ไม่แสดงอาการให้ใครเห็นว่า เป็นครั้งแรกที่ขึ้นเครื่องบิน เก่งมาก ๆ ขอบอก

สำหรับคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้เอย่ยนามในวันนี้ ไม่ใช่ว่าไม่มีเรื่องเล่า แต่ขอปกปิดไว้บ้าง ไว้โอกาสหน้าเดินทางด้วยกัน จะเล่าต่อเรื่องของพวกเขาเหล่านั้นที่ค้างไว้ ขอขอบคุณสำหรับการติดตามขอบคุณทุกท่านค่ะ

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต ๒

รองผู้อำนวยการ สพป.พัทลุง เขต ๒

ผู้อำนวยการกลุ่มอำนาจการ

ผู้เรียบเรียงและจัดพิมพ์

นางสุณิรัตน์ สุวรรณสะอาด นักจัดการงานทั่วไป ชำนาญการ

